

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

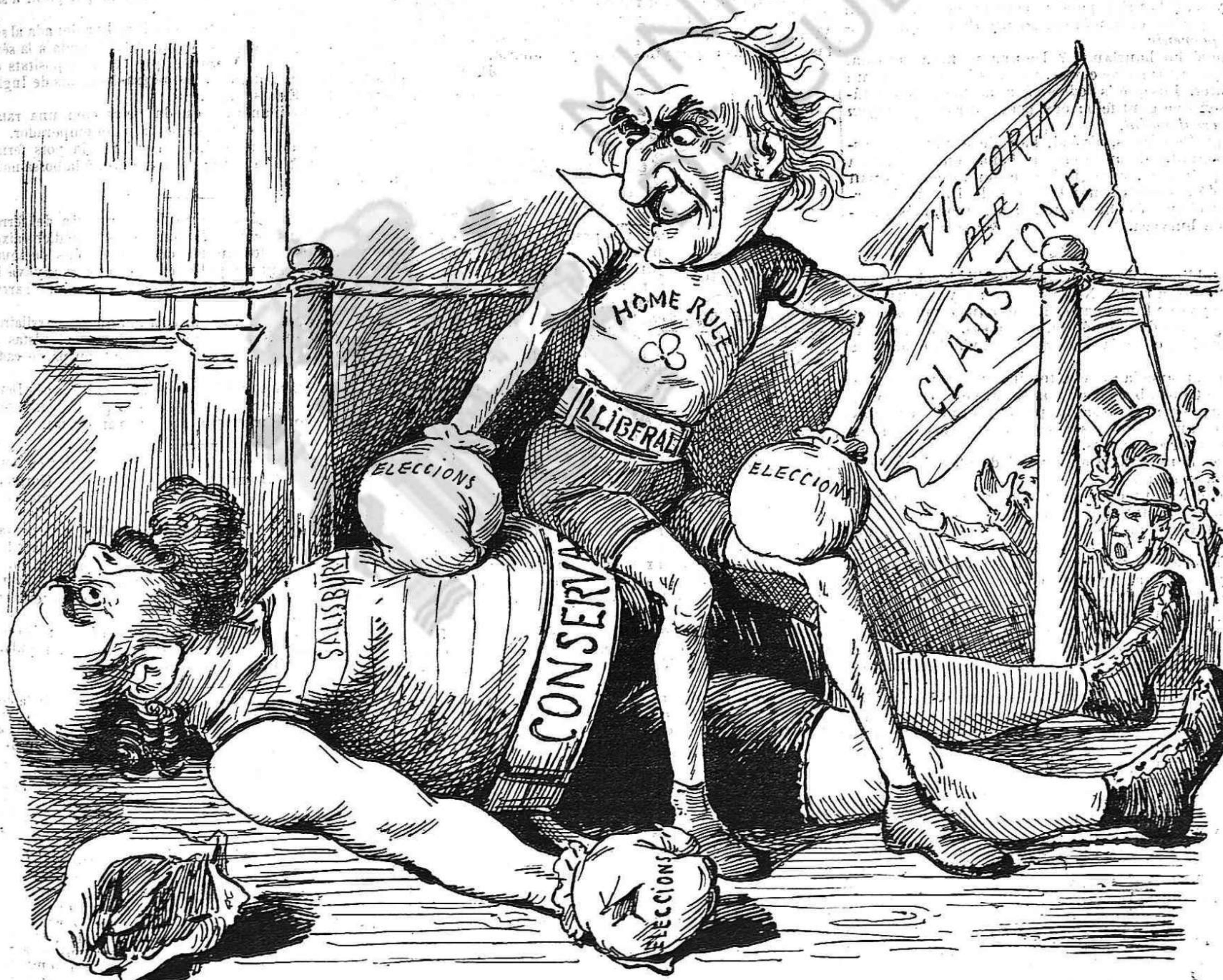
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1.50.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2.50.

Lo triunfo dels liberals inglesos

Gladstone es vell, però encara
tè prou pit y prou valor

per fer caure de costelles
lo partit conservador.

CRÓNICA

CIENCIAS OCULTAS

art de la bruxeria es tant antic com lo món.

Diuheu que l' home té naturalment certa propensió à las cosas sobrenaturals. Aixis serà en efecte. L' home ha sigut sempre, en més ó menos grau, un somia truytas. No hi ha més què una cosa: mentres los tonots las somian, los espavilats se las menjan.

Y entre 'ls espavilats s' hi contan los explotadors de las diversas religions que hi ha hagut sempre y continua haventhi sobre la terra, y als sustentadors de totes las supersticions... ensotanats, bruixots, los que diuhen la bona-ventura, los que tiran las cartas...

* *

Fa pochs días, en la Baixada de Viladecols, la policia va sorprendre un temple de la cábala, que feya una pila d' anys venia funcionant sens interrupció. Contava, per consegüent, ab una numerosa parroquia, y vivia, com es natural, ab tot desahogo.

Allá s' tiravan las cartas, allá s' feyan diabòlichs sortilegis. Qui viu al dia sense saber lo que serà d' ell al endemà, ó al cap de un any, ó al cap de cinch, es senzillament perque vol... A la Baixada de Viladecols li haurian revelat la séva planeta ab tots los seus pels y senyals, l' haurian posat al corrent de tot, haurian rasgat (parlém en romàntich) el tupido velo que encubre el porvenir.

¿Cóm s' ho haurian fet? De una manera senzilla. Tal vegada tirant las cartas, tal vegada dormintse un curt ratet. Los que s' dedican à aquesta classe de tráfechs son una gent felis: ells poden dir que guanyan los diners dormint.

Perque 's clients, això si, han de afuixar lo mosca. Tractantse de una gent tan bonatxona se 'n treu lo que se 'n pot... y i'vegin lo que son las cosas! quan surten de casa dels sonàmbuls ó dels tiradors de cartas, se troban més alleugerits... à lo menos, més alleugerits de butxaca.

* *

L' establiment de la Baixada de Viladecols estava montat en tota regla. No es extrany: feya la friolera de 33 anys què funcionava. En tot aquest temps figurinse quin caudal de mónta, quina suma tan gran d' experiència no devia haverse acumulat en aquella casa.

Al presentarse la policia, tot just va franquejar la porta, se trobà ab sis ó set mansos anyells que feyan antesa; esperant ab santa paciencia que 'ls toqués lo torn de anar à fer las sévas consultas y satisfacer las quotas corresponents.

¡Pobres llanuts! Ni l' mateix Job desplega la paciencia que mostraven ells.

La policia segui endavant: penetrà en lo santuari ahont lo nigromàntich exercia las sévas evocacions y sortilegis. Era 'l tal un home de cara venerable que passava ja dels xeixanta cinch anys: unas grans patillas blancas adornavan son rostre, anava tot vestit de negre, y en realitat feya paxtoca.

Lo trobaren adormit, barbotegant paraules misteriosas, y ab la mà extesa sobre 'l cap de dos gamarrusos, un home y una dona que tremolant d' emoció se prestavan à ser objecte de aquellas ceremonias tan ridícules; pero que à ells ¡infelissos! los hi semblavan imponents.

Lo sonàmbul se despertà sobresaltat, y hagué de prestarse à facilitar un registre escrupulós del santuari. Sobre una taula hi havia dos llibres que tenian enganxats en los fulls cromos retallats de novelas per entregas, ab tituls y llegendas estrambòticas y números encasillats que corresponian à una serie de cartrons de jugá al quinto. En lo calaix de aqueixa taula hi havia un revolver de cinch tiros, carregat y à punt de solfa y un joch de cartas.

En un quart immediat, desplegava las sévas galas un oratori montat en tota regla: un sant Cristo, candelers de metall blanch, y tots los ornamentals propis del culte, casullas, estolas, sobrepellissos y demés vestiduras apropiadas à las ceremonias religiosas.

Y en la paret, un petit quadret ab un permis firmat per un dels anteriors bisbes de Barcelona, autorisant à aquell oratori per celebrars'hi missa.

No deixa de ser xocant questa barreja de supersti-

cio y de religió, de jochs de cartas y de missals, de Sants-Cristos y pistolas.

Se posaran en clar los punts de contacte que poden existir entre unas cosas y otras?

* *

L' amo de la casa y la séva filla, qu' es una senyoreta de uns 38 anys, van ser detinguts punt en blanch per la policia.

No sé si á horas d' ara s' haurán adormit per ferse càrrec exactament de la sort verdadera que 'ls està reservada.

Ecls podrán dir:— Tants anys d' exercir la nostra industria y may 'ns havia passat res... y ara tot justament han de molestaros?...

Alló de que may 'ls hi havia passat res, no es completement exacte. A lo menos se conta 'l següent cas, asssegurantse que vá succehirlos en vigilias de la Revolució de Setembre.

Se presentaren al santuari de la Baixada de Viladecols dos minyons que, per l' aspecte à lo menos, devian ser de fora; alts, torrats del sol, fornits tots dos, calant espardenyas y empunyant varas de freixa.

—¿Qué volen?—los hi preguntà la senyora de la casa.

Y un dels dos minyons, respondé:

—Jo li diré, senyora: 'ns han dit que aquí ho endevinan tot.

—Si, senyors: tot enterament.

—Millor: llavoras veniam à preguntar si 'ns sabrán dir à quin temps fixo de l' any 'ns han de caure uns ulls de poll que 'ns fan veure las estrelles.

—Espérinse una mica—digué la senyora—que ara sortirà 'l dimoni y 'ls ho dirà.

Se creya que à la presencia del dimoni aquell parell de crachs quedarian espatrirats, y lo que succehi, signe que apena se presentà 'l dimoni se li tiraren al damunt y 'l deixaren cruixit à cops de vara.

Qui eran aquells pagesos?

Senzillament: dos mossos de la Esquadra.

—Y 'l dimoni qui era?

Lo dimoni era, ni més ni menos, lo mateix individuo que en un dels últims días de la setmana passada vá ser sorprès en la mateixa casa de la Baixada de Viladecols dedicat à la práctica de las ciencias oculistas... y de las enganyifas claras y evidents.

P. K.

RACIA s' prepara à celebrar dignament la séva festa major. A jutjar pels preparatius, aquesta serà explèndida. Los graciencs ficarán 'l olla gran dintre la xica. Se preparan festas populars en casi tots los carrers, magnifics balls en tots los cassinos, divertidas funcions en tots los teatros, y expansió, alegria y bon recibiment en totas las cases.

Crech que Barcelona en pes diumenge, y principalment dilluns, farà cap à Gracia.

Aixis es que no extranyin que LA CAMPANA DE GRACIA toqui à festa per la séva vila natal.

Calvari espanyol.

Lo presupost de classes passivas que à l' any 50 s' elevava à 34 milions de pessetas, ascendia al any 80 à 43 milions. En 30 anys havia augmentat 9 milions. Y dintre aquests 30 anys hi van compresos los sis de la revolució de Setembre, que representan la quinta part dels trenta.

De l' any 80 al 92, los 43 milions s' han tornat 54. De manera qu' en los 12 últims anys dels disset que compren la restauració, l' augment ha sigut de 11 milions.

Aquest sol dato demostra las grans tragaderas dels partits dinàstichs. A anar continuant així, tots los espanyols serém passius: los cessants per lo que seguirán cobrant, y 'ls que no som cessants per lo que continuarém patint.

Alguns ex-diputats romeristas intentan ferse sagastins.

No caben ja à la taula dels conservadors y prenen tanda à la taula dels sagastins.

—Pero qu' succehirà si al millor dia 'l pais tomba la taula?

Després de las festas de Huelva, à conseqüència de las queixas dels corresponents que hi assistiren, que 's varen veure micos per transmetre telegramas als periódichs, lo director general de comunicacions, vá enviar aument de aparatos y de personal pél servei.

Pero vá enviarlos quan ja tot estava llest, quan per res se necessitava aquest augment.

Qu' es més trist y qu' es lo que dona una idea més deplorable de la administració espanyola: l' haver descuidat l' envio de aparatos quan eran més necessaris ó l' haverlos enviat quan ja no servian per res?

Lo representant dels Estats Units, al brindar, en les festes del Centenari de Huelva, vá pronunciar les següents paraules:

—A vosaltres vos correspon lo passat; pero à nos tres correspon lo porvenir. Y si es cert que 'ns devem molt, també ho es que podém darvos avuy bastant.

Està bé. Donguins la República no més, y l' fech franch de tot lo altre.

Las últimes eleccions de ajuntaments à Fransa han proporcionat un triomf inmens al partit republicà.

Ja casi cap candidat s' ha atrevit à presentarse feta gala de la séva condició de monàrquich.

Resultat: la causa monàrquica à Fransa ha quedat més que vensuda: ha quedat convensuda.

—Gloria à la República!

Los carlins fan grans preparatius per pendre en las eleccions de diputats provincials.

Lo sufragi universal es fill del liberalisme: això ho sab tothom.

Senyors carlins: ¿no havíam quedat en que el liberalisme es pecado?

Y donchs ¿com es que votan?

O millor dit: ¿com es que pecan?

La veritat es que si no cometessin pecats més grossos que aquests, hasta 'l Papa que als últims de la séva vida s' ha fet republicà, podria donarlos la sénia absolutió.

En Bismarck desde que olvidant lo que deu un súdit al seu emperador, ha comensat à anar per las seves com si s' hagués transformat en un republicà dels més decidits, tement que 'l seu amo y senyor jugui una mala partida, ha comensat per posar à salvo 'ls seus interessos.

Una gran hisenda que posseïa, l'ha donada al seu fill; la gran propietat de Varzin l' ha legada à la sénia dona; y en quant als fondos que tenia depositats a los banchs de Alemanya, los ha trasladat als de Inglaterra y dels Estats Units.

De aquesta manera s' queda pelat com una rata, esperant que descarreguin las iras del emperador.

Es com si li digués:—Lo qu' es à mi, ja pots ferme lo qu' t' dongui la gana; pero, mestre, à la bossa no hi toquém.

Victima de las disposicions de la empresa del ferrocarril de Fransa, contra la venta dels periódichs així com els andêns de las estacions de aquella línia, ha sigut un pobre cego que s' guanyava la vida honradament, venentlos, en la estació de Tampons.

Quin contrast el que ofereixen aquests carrilaires que s' han enriquit à expensas dels accionistes! aquest infelis cego privat de guanyar son pa de cada dia!

Diguém com aquell filosof:—Si no hi hagués Dantini de inventarse, may siga sino perque en lo seu dia tingüés en compte tanta y tanta iniqualitat.

Ens unim de tot cor al dol que ha produhit en tota la província de Girona, la mort de D. Benet Gorgoll, lo decà del partit republicà en aquella província, occreguda à Llagostera.

Era 'l Sr. Gorgoll un ancià venerable, que contava 'ls seus dies per actes de abnegació y de sacrifici en pro de la idea liberal y de la causa democrática.

Noble de cor com ell sol, era un exemple vivent de fermesa en las sévases conviccions y de desinterès en los seus actes.

La CAMPANA DE GRACIA envia son pésam més sentit à la família del difunt y à la gran família republicana de la província de Girona.

CARTAS DE FORA.—Ns escriuen de Amer que la escola de nous, avants instalada en un local espanyol situat en la Rambla del Monestir, ha sigut trasladada a un siti tan estret, reduït è insuficient, que fins les taules del estudi tingueren d' escursar perque no tingués cabuda. Dias enrera s' celebren examens y per més que 'ls alumnes es de presumir que queden bé, la veritat es que 'ls pares de familia no se pogueren enterar, per no haver tingut cabuda en lo local. Vegi la Junta provincial de instrucció pública de Girona si això pot consentir-se.

Dos ensotanats de la vila de Sta. Eulari (Ibiza) promogueren dias pasats un escàndol fenomenal arribant al extrem de propinarse mütuament una bona tanda de bastonadas, al mitj del dia, y nouant uns crits tan felomenals, que havent cudit l' alarma entre 'ls pacífichs habitants del esmentat poble, acudiren alguns al lloc de la batissa, conseguint separar à aquells dos homes negres, que s' estaven rompent lo batisme, ventilant assumpcions originats, segons se diu, per qüestions de faldilllas.—Los superiors de aquest

parell de furiosos han procurat tirar terra en mitj de tanta asquerositat, prenen la providència de traslladarlos, un a cada extrem de l'illa. De manera que avuy pot dirse que la pau reyna à Ibissa.

Desde Vilassar de mar, m' escriuen lo següent ab fetxa 2 de Agost: «Ahir vingué à visitarnos lo cast Ramonet de Vilanova y Geltrú, fentli tota la seva confraria en rebiciment no tan fabulos com ell esperava. Per aquest motiu se disgustà moltissim, sobre tot al veure que l' jovent s'abstingué de pendre part en la professió, que sigue, per cert, molt desanimada. Al passar pel carrer de Sant Roch y al veure que ls joves no s'ajonollaven los hi clavà una mala mirada, digna de un hipòtamo. ¡Esperava aquest panxa-contenta que l' poble estaria sempre en la ignorancia? ¡Infelis! Vilasar de marja no es lo poble de avants... Per lo tant lo millor que pot fer lo cast Ramonet es no anarhi gaire sovint, perque podria rebre... un disgust, que ni l' barbè hi trovaria cura.

Lo centre de la palla establent à Tremp ha modificat la candidatura pel districte de la Seu y Sort. La nova candidatura que diuhen ha sigut aprobada de acord ab lo bisbe, s' compon: primer del arcalde de la Seu, un tal Tarragona, carca de primera fila; segon de un tal Sentenach, carca y notari d'Esterri d'Aneu; tercer, del advocat pica-plets, carca també y per mes senyals secretari de la Junta tradicionalista de Catalunya y quart del advocat Sostres de Tremp, fusionista que s'ha fet del centre de la palla perque l' ajudin y pugui sortir diputat sense que li costi diners.—La propaganda de aquesta candidatura s' enllassa ab lo tráfec de la Exposició, despres de lo qual, segons ha dit lo Sr. de las D. D., vindrán altres coses més importants.—No sabém si's referia al ferro-carril, a convertir à Tremp en port de mar... ó tal vegada, y això es mes verosímil, a promoure una nova algarada carlista. Ja ho anirém veyst.

L' ensotanat de Aldover trová en un dels caress de aquella població à dos joves que acostuman llegir LA CAMPANA, y embestintlos à tall de toro de Miura, y empleant paraulas que desdiuhen de un home educat, los digué que LA CAMPANA era un periódich prohibit per la religió católica, que si ne deixavan de llegiria's recordarian d'ell, y que s' havia ficat al cap que dit senmanari havia de desapareixer per complet de la localitat, y que ho logaria à pesar de tot, succehis lo que succehis. Tot això barrejat ab insults è improprios, tirantlos de la roba, y enfumant-se per graus. Digui, Dr. Ferrán: «no seria possible preparar una vacuna anti-hidrotòbica destinada als ensotanats que ab tanta facilitat perden l'oremus?

COLON NO SERÁ SANT

CARTA À UNA BEATA

Tranquilisis, mi senyora,
y abandoni ja ls temors
que tenia, de que fessin
Sant à Cristòfol Colón.

La congregació de Ritos,
composta d' uns quants senyors
que s'cuyen de pesá ls merits
dels candidats, en sessió
tinguda no fa molts dies,
decretà que no hi ha lloc
à colocar la corona
detrás del catell gloriós
del descubridor d' Amèrica,
perque sembla que Colón,
si bé era un galan subiecte
y un catòlic fervorós,
no d'ls papers prou conformes
per anà ocupá un silló
en la Còrt que sants y santas
tenen per llià no sé hont.

Ja ho veu, senyora. Ls escrúpols
que en diverses ocasions
mostrà sobre aquest assumpto,
pot deixarlos a recò.

Tot allò que vosté deya,
que seria vergonyós
canonisà à un macarroni
que va induhi als homenots
a fumà y à ensumar polvos,
era fundat. La rahó
ha ofegat la propaganda
de rojos y franc masons,
—qu' eran los que pretenian
fer sant à aquest tabalot,—
y ls creyents de bona casta
se liurarán del afront
de veure a Sant Colón... martir,
sobre un altar cubert d' or,
ab ciris à cada banda
com si fos un sant dels bons.

Recordi que ja li deya:
Senyora, no tingui pòr;
Colón era un pobre diable
carregat de pretensions,
gran amich de n' Garibaldi
y bastant liberalot,
y es impossible que à Roma
cometin la falta atròs
de posarlo al calendari
entre Sant Nin y Sant Non.

¡Veji l' capella de Palos
si n' ha sapigut! Això
s' ha d' arreglar d' aquest modo.
¿Volen obsequià à Colón?
Conformes: que tiri salvas,
que li aixequin archs de flors,
que riguin, cantin y ballin,
pero j' dirli missa?... ¡Horror!
IA no ser que fossim moros

ó que ns'guessim tornat boigs!
Ja pot dirho à las amigas
y als de la congregació;
diguilo també à aquell fulano
que ns' va explicar que Colòn
era l' inventor dels negres,
y en pago del gran favor
que li faig dantli la nova,
tan bon punt tinga ocasió
escriguim y comunicuim
si es cert, com afirman molts,
que en Cararach té esperansas
de fer sant à en Peinador.

C. GUMÀ.

FESTAS À BARCELONA

En rigor, la festa de Barcelona s' divideix en tres temporades.

La primera s' dedica à la Verje de la Mercé. Una cosa modesta y al alcans de totes las fortunas. Tot se reduuirà à la obertura de la fira de ninas y avellanas tendres, entrada à la vida pública de las novas bestias del Parch y col·locació d' algun retrato de català ilustre en lo lloc corresponent.

Després v' el segon periodo, l' de la iniciativa particular. Campi qui pugui, y qui més hi sàpiga que més hi digui. Tothom podrà fer lo que li darà la gana, no faltant à Deu ni à la moral.

Per ara ja s' te noticia d' una pila de coses que s' preparan. Fins se sab—y consta en lo programa oficial—que una societat familiar de la Barceloneta donarà una vellida-concert. Jo tambe penso fer una sortija en la eixida de casa; pero l' programa del Ajuntament no ho diu, porque jo soch de natural modest i no hi volgut donarme importancia fent publicitats.

S'acaba la segona tongada de festas, comensa la tercera y llavors es quan ve l' Ajuntament y diu ab ayre de conquistador:

—Ara entro jol Prepareuys à estupefaccionarros. Y en efecte, ns' tira pels nassos un programa que no deixa res absolutament que desitjar...

Comensin à admirarse:

Número primer: *Un repique general de campanas anunciarà al vecindario...*

Lo mateix exactament que en los programas de festas del any 40.

S'ort que aqui no han anyadit uns quants petards, per donarhi un carácter una mica mes modern y fin de siècle.

Número segon: *Salvas de artilleria...*

Es a dir, soroll y mes soroll: aixis s' aixeca l' espírit públich y s' dona feyna als metges especialistas en las enfermetats del oido.

Número tercer...

Pero, no; no es encara ocasió de detallar d' una manera minuciosa l' famós programa de las festas. Perque ls forasters s' animin y comensin à treure la pols de las maletes, bastarà donarlos una idea ràpida dels festeigs que s' preparan.

Com à plats forts, figuraran en lo menú los següents:

Un gran himne à Colón, cantat per la mar de co-ristas.

Una corrida de toros ab caballeros en plaza.

Una monstruosa cabalgata anunciadora, ab fanals, pendons, carros y bombos de totes classes.

Festa militar, que consistirà en fer passejar los soldats ab hatas encesas.

Gran batalla de flors.

Gran kermese al Parch.

Gran marcha de las antorxas.

Gran regata.

Gran festa marítima.

Grans fochs artificials

Y gran professió.

Ja veuhem que à grandiositat no hi ha qui aveniatji al Ajuntament de Barcelona. La paraula gran se repeteix en lo programa de las festas ab una freqüència verdaderament explèndida. Hi ha més grans coses que inaugurations, y à fe que las inauguracions abundan.

Apart de tot això, la comissió de festas ha tingut alguns descuysts que convindria subsanar ab temps.

¿Qué li costava, verbi-gracia, de posar en lo programa la solemne inauguració d' aquets grans chalets—ja ho veuhem, grans també—que s' han aixecat ó s' aixecan al mitj de la via pública en la Rambla de Sta. Mónica y en lo Passeig de Gracia, vora al portal del Angel?

¿Per qué no ha decretat la iluminació del monument de n' Lopez, en la plassa de San Sebastià, obsequiantlo també ab algun petard?

Son omissions aquestas que ara que encare s'hi es à temps convindria subsanar.

Jo espero que la comissió ho tindrà en compte.

Al fi y al cap, lo programa que acaba de donarnos es lo segon, tot just.

Veyam quan surti l' tercer què dirà.

FANTASTICH.

ER no disgustar al ciutadà Lleó XIII, que com sab tothom, no oculta las seves simpatias en favor de la República francesa, lo rey de las húngaras, lo famós Carlets del As d' oros, li ha escrit una carta, dihentli en sustancia:

«Estimat Papa: sabrà que desde avuy renuncio à la corona de Fransa, perque no desitjo crearli la més petita dificultat.»

No sé si l' ciutadà Lleó XIII quan riu ho fa fort. Pero s'oposo que la ratiuada del successor de Sant Pere, al enterarse de aquesta carta, devia sentirse desde tots los àmbits de Roma.

Y hasta 'm figuro que diria:

—Vaya de Carlets!... No seré jo qui li envihi la benedicció apostólica, perque 'ls beneyts no la necessitan.

Lo Sr. Sánchez de Toledo, gobernador de la província, ha conferenciat ab en Planas y Casals, ab en Sedó y ab tots los cap-padres més ó menos pantorrillescos de la conservaduria.

Objecte de la conferència: tractar de las proximas eleccions de diputats provincials.

Pero Sr. Sánchez de Toledo dels meus pecats, ¿no haviam quedat en que vosté venia à Barcelona à persegir lo joch? Cuidado, que quan s'acabí'l joch de la ruleta, no comensi l' joch escandalós y fraudulent de las turpinadas electorals!

En los últims desafios que s' han tingut à Madrid, los rivals han anat al camp del honor acompañats no sols dels padrins, sino de una numerosa comitiva de amichs y conegeuts.

De manera que 'ls lances de honor han pres, ab motiu de això, verdader carácter d' espectacles pùblics.

«No seria possible, ja qu' en los desafios al cap-de-vall, no ocorre may la més petita desgracia, convertirlos en espectacles verdaders y à tant l' entrada, destinant à beneficencia l' producto de la taquilla.

De aquesta manera el honor quedaria satisfecho, y 'ls pobres més satisfechos que l' honor.

S'han decretat alguns ascensos militars, sense tenir en compte 'ls debers qu' estableix la prioritat. Es à dir, los últims han passat los primers.

Ab motiu de lo qual, los primers están trayent foch pels caixals.

En aquest cas se troba l' general Echaluze, l' qual ha dimitit tots los càrrecs qu' exerceix.

Jo al seu lloc hasta l' apellido dimitiria. Y en lloc d' Echaluze, 'm faria anomenar Echa-chispas.

Segons un periòdich, algunas de las llanxes canyoneras encarregadas per l' Estat à la casa Wolgemuth-Comillas, no reuneixen las condicions indispensables pel servei à que estan destinadas. Aixis ho ha reconegut la comissió del cos de enginyers navals.

Avis à la lliga de la moralitat contra la pornografia.

Construir un barco que no serveix y cobrarlo per bò es menos grave, à la quènta, que dibuixar unas pantorrillas de dona.

«No es veritat, senyors de la Lliga?

Més m' estimaria que tingües un enfit que no que's tragüés un ull.

Llegeixo:

«Se projecta inaugurar en breu un Circul carlista à Tous, poble inmediat à Igualada.»

¡Lo Circul dels tous!

¡Ditxosos carlistas! Fins quan volen fer cosas en serio 'ls surten xistosas!

Uns individuos sortien cada nit à la Rambla, y 's passegaven resant lo rosari en alta veu.

Un grup numerosos los seguia, cridant «vòlta's», fins que per fi la policia va posar fi al escàndol, detenint à aquells devots intempestius.

Va fer molt santament la policia: d' altra manera, allò que havia comensat com lo rosari de la nit, hauria pogut acabar fàcilment com lo rosari de l' aurora.

Diu lo corresponsal del Diari que son manifestament fillas del artifici las ovacions que s' tributan à n' en Sagasta.

Podria ser molt bé.

En las companyias dinàsticas que avuy se partien la feyna y l' pressupost, en Sagasta quan viaja té una claque de alabarderos, mentres qu' en Cànoves conta ab una quadrilla de reventadores.

Es un ministre bunyol
que tot lo que fa ho esguerra,

y recull palos per mar
y recull palos per terra.

Per més que, ben mirat, les xiulades tributades al Monestir, no tenen res de artificiosas.

S'havia dit qu'en Cánovas rebria als personatges que han de assistir a las festas del centenari, donant-los un àpat que seria servit ab vaixella d'or.

La Correspondència d'Espanya desmentix la notícia.

Pero sempre subsisteix un dupte: ¿té o no té vaixella d'or en Cánovas?

En cas afirmatiu, quin gust li deu donar al gos Leon llepant los plats de aquesta vaixella!...

En Nocedal a Azpeitia:

—Consentíreu—va dir en un discurs—ser representats en Coits per diputats lliberals, pitjor mil vegades que 'ls moros'?

Aquest pirop va pels moros. Ara un'altra pels cristians:

«Los que dihentse catòlichs son adversaris meus, son molt pitjors que 'ls anarquistas més atrevits.»

Està vist. A n'en Nocedal l'hauré de declarar Rey y Papa.

Y si no n'té prou ab aquests títuls, per mino hi ha inconvenient en que fins lo declarin Pare Etern.

Lo govern, temerós de la actitud que havian pres los taberners de Madrid, renuncia per ara a percibir la contribució de patents per la venta de alcoholos.

En Cánovas consegüent ab lo seu sistema, cumpreix al peu de la lletra la frasse aquella:

—No remenis la figuera, que la breva podrà caure.

La figuera es tan flexible
y la breva es tan paxona
que l'dia ditzós que cayga
ni per menjar serà bona.

Lo rector de Palos va ferne una com un cove.

Lo ministre Sr. Beranger y's convidats de totes las nacions extranyas que van assistir a las festas de Huelva, havian de oir una missa: la tal missa estava anunciada, a Palos van anar a oirla... pero l'rector de Palos v'ha ferse fonedís.

Van buscarlo per tot arreu y no van trobarlo en cap recoc.

Després va saberse que l'rector de Palos no havia volgut dir missa perque va saber que alguns dels representants extranjers que havian de assistirhi, eran protestants.

Vaja, seyors, no 'ls hi sembla
que hauran de fé al rectó
rectó perpètuo de Palos....
Pero Palos ab bastó?

1. XARADA —Ca-ta-ri-na.
2. ANAGRAMA.—Vano—Nova.
3. TRENCA-CLOSCAS.—San Llorens dels Piteus.
4. TERES DE SÍLARAS.—C A N A D A
N A S S A R I
D A R I O

5. GEROGLIFICH.—Qui deu vint, deu dos vegades deu
Han endavatinat totes las solucions los ciutadans E.
S. y A., Manel Barrera y Cargol, Francisco Corbellà Vilar y Cintet Barrera y C.: n'han endavatinadas 4. Nicodemus y Un Xarrapet; 3 Abdelaziz II; 2 Un que no pot dormir y Cap-cigrany: y l'no mes P. Buyó, Vilafraanca y Antón Mora.

XARADA

Prima-tres es nom de dona,
y Dos una un altre nom,
tersa-prima es un menjador
que crech que agrada a tothom.

Si vols aigua y'm vols creure,
no vajis pas a la font,
y ab mes certesa la trobas
si la buscas en la tot.

ESPARBECH.

ANAGRAMA

Era en lo mes de Setembre,
qu'en Pau s'en anà a Total
a pendre los banys de tot
perque estava molt malalt.

J. D. DOMÈNECH.

TRENCA-CLOSCAS

ROSA TALTBAT

ALFARRAS

Formar ab aquestes lletras lo titul de un drama català.

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Segona: nom d'home.—Tercera: arma matxacadora.—Quarta: nom de dona.—Quinta: en la guitarra.—Sexta: nom de dona.—Séptima: vocal.

PEP TRONERA.

GEROGLIFICH

D. I

M O L T I

R A

O O O

D. I

REY NANO.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

I Ciutadins Dos drapaires, A. Puyal, Nassari, Salvador Bonavida, J. Ribas, P. G. y B. de V., J. Ferré y Gendre, S. C. y F., J. Oriol y Bosch, M. Dinamita, F. Corbellà y Vilar, Peret Bernat, Un alemany blanench, V. Guasch (ex-vende llenots), Roger de Flor, Siquet Tripe, Un Barret 9, J. Sarrano, J. Puig Borrell, G. Soler, E. Garcia A., P. Buyó Vilafranca, y Un cessant.—Lo que 'ns envian aquesta setmana no fa per casa.

Ciutadins A. Sala, E. Garcia A., Ruy de Gorch, Manel Barrera y Cargol, J. M. Feliu, Joan Torné, Abdelaziz II, E. Palau, Undaindemoni, J. Prats, Asini y Raquel, J. Sneroll, Oliime, Pau Pilotes, C. Barrera y Cargol, Bernabé Llorens, Miss Tayre, J. Escolà del Vendrell, M. Campanyà y Aldruser, J. Y. Bosch, F. A. Misericòrdia, A. Leonart, A. Amigo, Un de Llinàs, E. Vinyas, Un pobre barber, J. F. D., Un Barber, S. F., F. Ventura Lluhí, J. Uson, E. S y A., Un Barceloní, S. A. Mores, P. T. C., J. Reig.—Insertaré alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciutadà Noy de ca'l Hospital: La poesia es pasadreta.—J. Planàs La de vosté té mols ripis, apart de que la idea que la informa ofereix poca novetat.—Dolors Mont: La poesia que 'ns envia no es del gènere dels nostres periòdics.—Ll. Salvador: La de vosté v'ha bé.—S. J. (Breda): Quedem enterats.—Ll. Millà: V'ha molt bé y la publicarem.—E. Vinyas: Lo jeroglífich s'haix rebut per partida doble: es à dir, tots dos van tenir una mateixa idea: per lo tant no cab la rectificació.—M. y B: L'assumpto dels seus versos es molt gastat.—Colón: Entrats; però, francament, no hi trobem la punta.—Amedeo: La poesia v'ha bé.—A. Llimoner: Molt bé y gràcies.—J. D. Domènec: No ns convé Ramonet: Encare que no som partidaris de les poesies disbaratzades, ja de vosté 'ns agrada bastant.—J. Bué Ventura: La poesia té bona intenció, però 'ls versos son dolents.—J. Lloré: No escriui mai articles en tartamut que molestarien molt al lector. Lo demés de la carta no 'ns convé.—J. Pusas: Aprofitarem la poesia titulada: *La vita*; l'altra té un final massa gris.—J. Montserrat: No v'ha prou bé.—Cantor de Catalunya: Aprofitarem la intima: las altres no v'an.—M. Solà: De as quatre, n'aprofitarem dues: las titulades: *T' ho juro y Frasse cèlebre*, però s'haixrà de arreglar una mica.—A. Rius Vidal: La dels melons v'ha bé; l'altra no 'ns agrada.

LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.—A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.

